

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK

**Pasarét, 2012. augusztus 2.
(csütörtök)**

Horváth Géza

EL NE SODRÓDJUNK!

Alapige: Zsidók 2,1

Ezért tehát még jobban kell figyelniünk a hallottakra, hogy valamiképpen el ne sodródjunk.

Imádkozzunk!

Hálaadással köszönjük, Urunk, hogy megszólíthatunk ezen az estén is. Hozzád fohászkozhatunk, hozzád imádkozhatunk, előtted állhatunk meg, téged dicsőíthetünk.

Előbb azt énekeltük: tebenned soha nem volt kétségünk. Kicsit szégyenkezve énekeltük néhányan bizonyára, hiszen voltak szívünkben kétségek, vádak, félelmek, kicsinyhitűségek.

Urunk, köszönjük, hogy megbocsáttattak a mi ilyen irányú bűneink is a te drága nevedért. Áldunk, hogy igazzá nyilvánítod a tiedet Jézusért, a Golgotáért, az Ő egyetlen tökéletes áldozatáért és haláláért. Köszönjük, hogy benned rejtve szabad és tiszta az életünk.

Köszönjük, hogy növelni akarsz bennünket a hitben, a reménységben, a szeretetben. Áldunk, hogy ennek az alkalma ez a ma este is. Kérünk, hadd álljunk előtted, ahogy előtted az ember áll: leplezetlenül és mezítelenül.

Engedd, hogy úgy jöjjünk, ahogy vagyunk, sokszor semmit nem hozva, keresztedbe fogózva, meztelen, hogy felruházz, árván, bízva, hogy megszánsz. Semmit nem tudunk felmutatni, Urunk, ezért Jézus Krisztusba fogózva, az Ő érdemében bizakodva és reménykedve kérünk, könyörülj rajtunk.

Mi is így kiáltunk újból és újból hozzád: Jézus, Dávid Fia, könyörülj rajtunk!

Köszönjük, hogy ismered az életünket, köszönjük, hogy te előled elrejtteni semmit nem lehet, még ha olyan hűségesen próbáljuk is ezt tenni. Áldunk téged, hogy napfényre hozod a szív titkait és az elmék gondolatait.

Kérünk, Urunk, hogy hozd is elő, hogy ne az ítélet napján derüljenek ki, ne ott vádoljanak bennünket, hanem oda már úgy álljunk, hogy Jézus Krisztus vére megmosott minket, és hófehér ruhába öltözve elnyerjük azt a boldog, mennyei hazát, amit te készítettél a téged szeretőknek.

Kérünk, fejtsd meg nekünk ma is a te igéd titkát, Urunk, és legyen üzenete a számunkra.

Ámen.

Igehirdetés

A Biblia napi olvasása során szólalt meg nekem ez az ige, és néhány napomat bearanyozta. Szeretném átadni a gyülekezetnek ennek a mondatnak néhány üzenetét.

Azt mondja a levél leírója: figyeljünk a hallottakra, hogy valamiképpen el ne sodródjunk. Leszögezem: két *l*-lel ejtjük ezt a szót, mert ha egy *l*-lel ejtenénk, vagy olvasnánk, akkor teljesen más lenne az értelme. Isten őrizzen bennünket, hogy a *halottakra* figyeljünk, hanem a *hallottakra*, tehát az ígére, arra, amit nekünk a Szentlélek megfejt, arra kell nekünk igazán figyelni, hogy valaha is el ne sodródjunk.

A Zsidókhöz írt levél csodálatos gyöngyszeme a Bibliának. Remélem, hogy napról-napra tanulmányozzuk és olvassuk mindannyian.

Ezt a levelet különösképpen azért szeretem, mert Jézus Krisztusról szól. Annyira a középpontba teszi Jézus Krisztus személyét, áldozatát, halálát, a keresztet.

Amikor ezt az ígét is olvasom, eszembe jut, hogy az a kedves külföldi atyafi, aki évente eljött Magyarországra. Egy-két szón kívül nem sikerült neki magyarul megtanulni, de azért mindig eljött vasárnapokon az istentiszteletre. A gyülekezetből egyszer valaki megkérdezte tőle: te miért jössz az istentiszteletre, hiszen úgysem értesz belőle semmit? Azt válaszolta ez a kedves külföldi: nem értem, hogy miről szól a prédikáció, de egy szót értek, és azért jövök. Ez a szó: Jézus. Nekem ez elég.

Amikor ezt a levelet olvassuk, ez annyira fontos. Lehet, hogy valaki azt mondja: ezt teológiailag nem értem, nekem ez nehezen felfogható. De ha azt megérti belőle: Jézus, az Ő személye, halála, váltsága a középpontba van, akkor az egész levélnek érti a tartalmát és érti az üzenetét.

Jó lenne, ha mi is így hallanánk és olvasnánk ezt a levelet. Ha ennek a levélnek össze kellene foglalni a tartalmát, hogy mit mond Jézus Krisztusról, akkor három szóban foglalnám össze: nagyobb, jobb, tökéletes. Jézus Krisztus nagyobb Mózesnél és az angyaloknál, jobb szövetség közbenjárója, és tökéletes az Ő áldozata. Tehát: nagyobb, jobb, tökéletes – nem tökéletesebb, hanem vége: tökéletes. Jézus a tökéletes áldozat. Nincs más, amibe kapaszkodhatnánk.

A Zsidókhöz írt levél szépen húz nekünk ívet az Ó- és Újszövetség között. Az üdvtörténet eseményei felett. Olyan egységben van szerkesztve, hiszen olyanoknak írta, akik értették és tudták, hogy mi az áldozat, kik a papok, mi a templom szerepe, mi a liturgia, miért ott történik, mi a törvény, mi a szövetség. És mindig meghúzza az újszövetségi párhuzamot.

Igen, volt a törvény, de most itt van Jézus Krisztusban a kegyelem. Volt a szövetség, amit Isten kötött a világgal, most meg van a szövetség, amit Jézus Krisztusnak a vére pecsétel meg a hívők számára. Voltak áldozatok, a pap az áldozati állat fejére tette a kezét, ráolvasta a népnek a bűneit, aztán kiontották a véré, mert vérontás nélkül nincs bűnbocsánat. És eljut a tökéletes áldozatig: Jézus Krisztusnak a keresztje, amelyben megváltotta az övéit. Ez elég, tökéletes halál, nincs mit hozzátenni, Jézus Krisztus mindent elvégezett.

Olyan ez a Zsidókhoz írt levél, mint amikor olvasunk egy könyvet. Elkezdjük olvasni, és megismerjük a szereplőket, nagyjából a cselekményt is, amiről szólni fog, és a végén minden kiderül. A végén pont kerül az egészre, befejezés kerül a végére. Sok mindent értünk már az elején, és többet a közepén, de a legutolsó lapokon mindent megértünk. Ez a könyv ilyen egység.

Valahogy így olvassuk és így lássuk egymás mellett az Ó- és Újszövetséget. Az Ószövetségből sok mindent megtudunk, az Újszövetségből Jézus Krisztus óta pedig mindent megfejtett nekünk a mi mennyei Atyánk. Sok mindent megtudtunk a kegyelemről, Isten szeretetéről, lényéről. Sok mindent megtudtunk az elhívásról, a kiválasztásról, az egyházzal, a gyülekezetről, a sákramentumokról. Amikor eljön az Úr Jézus Krisztus, akkor eljön a teljesség és mindent megfejt nekünk a mi Urunk, mindent megtudunk, ami nekünk az üdvösséghez kell. Ezért mondja, hogy Fia által szólt hozzánk. Istennek semmilyen más, több, nagyobb kijelentése nem lesz. Az Ó Fiában mindent elkészített, és az Ó Fiában mindent ideadott nekünk.

Miről szól a Zsidókhoz írt levél? Még egy mondat erejéig visszatérek oda, hogy az olyan hívőknek szólt, akik a hitükben egy kicsit megfáradtak, egy kicsit meglanyhultak, vagy esetleg visszaestek. Ezért mondja majd a következő fejezetekben: nem vagyunk a meghátrálás emberei, mert lehet, hogy sokan meghátráltak. Nagy vehemenciával elindultak, lehet, hogy nagy fellángolások voltak az életükben, de amikor a levél keletkezhetett úgy 80-90 táján, akkor már az első szeretet tüzét elvesztették. Ezért olvasunk ebben a levélben olyan sok bátorítást, buzdítást. Meg igen, a hívőket is bátorítani, buzdítani kell.

Nemrég találok egy hívő férfivel. A vele való beszélgetésben elmondta az ő kétségeit. Elmondta, hogy meg van fáradva. És majdnem azt mondta: lehet, hogy bedobom a törölközőt. Azt kellett mondanom neki: nem dobod be a törölközőt! Egyenesítsd fel a meglankadt térdedet, mert az ifjak is elfáradnak, meglankadnak, de akik az Úrban bíznak, az erejük megújul. És közösen is imádkoztunk ezért.

Igen, hajlamosak vagyunk a megfáradásra. Ezért szól a Zsidókhoz írt levél az ilyen embereknek: el ne csüggedjete, meg ne hátráljatok! Ne vegyétek vissza az elhagyott zsidó szokásaitokat, a régműltnek, a törvénynek, az előírásoknak, a rendelkezéseknek a dolgait, hogyha a lélek szabadságában és Krisztus szeretetében járhattok. Mert Jézus Krisztus nagyobb és több.

Ahhoz, hogy ezt a mai ígét megértsük, elmondom, hogy a hívő életnek három nagy állomása van.

— Az egyik a szoros kapun való átmenetel. Ez a hívő életnek a kezdete. Amikor valaki átlép a szoros kapun — Jézus Krisztus beszélt erről nekünk — a keskeny út előtt szoros kapu van. Nehéz rajta átmenni, de nem lehetetlen. Önmagunkat meg kell alázni, össze kell törettetni. Ez a start.

— Aztán van a keskeny út. Az úton járás. Ez a hívő életünknek a földi szakasza, amely nem könnyű út.

— A harmadik állomás: a cél.

Amikor Jézus Krisztus a keskeny és széles útról beszél nekünk, ezt a hármat teszi elénk. Azt mondja: szoros az a kapu, amely az életre visz, és kevesen járnak azon. Ez a keskeny út, amelyen kevesen járnak. A cél pedig: az életre visz, hol várnak mind a szentek, s az Atyánál pihentek, megfáradt gyermekek. Ahol Jézus Krisztus várja az övéit.

Pál apostol úgy beszél erről, hogy ez az útonjárás nagy harc. Nemes harc, de harc. Mindenkinek más ez az út. Nincs két egyforma út: van, akinek könnyebb, van, akinek nehezebb. Van, akinek több a göröngy rajta, van, akinek kevesebb és simábban megy. És ezen az úton ránk derül egy kis öröm is. Azt is a te véghetetlen jóságodnak köszönöm — mondja a 277. dicséretünk. Rám-rám derül ismeretlen utamon egy kis öröm, azt is a te véghetetlen jóságodnak köszönöm.

A célbaérés nem végállomás.

Az elmúlt héten temettem egy kedves hívő testvérünket, és azt a mondatot adta nekem Isten, hogy xy testvérünk életének fontos állomásához érkezett, azért vagyunk együtt itt a temetőben. Zengtek a halleluják és a hálaadó énekek. Előre kérte, hogy melyikeket énekeljük majd az ő temetésén. Isten hord karjai, ne csüggedj el!

Ez a mai igénk azokhoz szól, akik úton járnak. Akik ezt a nagy szakaszt teszik meg. A hívő életnek, az örök életnek a földi vándorútra eső szakaszát és részét. Azt mondja: figyeljünk a hallottakra, az Isten igéjére, hogy el ne sodródjunk, mert nagy a sodrásveszély.

A hívő élet egyik kemény feladata, hogy megállni, a hitet megtartani — ahogy Pál is mondja az élete végén. Nem azért ujjong, hogy hitre jutott, hanem annak örül, hogy meg tudta tartani a hitet, hogy végig tudta járni a pályát, meg tudta harcolni annak harcát. És végezetül el van nekem téve az igazság koronája, amelyet megad nékem az igaz Bíró. Micsoda bizonyosság az örök élet, a jutalom, az elkészített mennyei hajlék felől! Ez a hit, amikor bizonyosságunk van efelől.

Holnap valahol szolgálni fogok arról, hogy mi az örök élet. Hogy Jézus Krisztus örök életet ad az övéinek. Amikor elcsendesedtem, és készülni kezdtem, akkor megláttam, hogy az örök élet mennyivel több annál, mint amit gondolunk róla. Mi azt gondoltuk, hogy az örök élet az, hogy az Úrral leszünk. Attól sokkal több. És amikor rájöttem, hogy mit mond Isten igéje, akkor arra is rájöttem, hogy az örök élet a földön kezdődik. A hívő ember elkezd élni az örök életet már itt a földön.

A mai igénk azt mondja: itt a földön veszélyek is vannak, mégpedig a sodródás. Vigyázzunk, hogy el ne sodortassunk! Nem könnyű ez az út, és nem könnyű ez a harc. Mennyi veszély, támadás, meg nem értés, üldözés jön majd az akkori hívők életébe. Ezért akarja Isten figyelmeztetni, bátorítani őket: Még majdnem hogy az elején vagytok. Mi lesz még ezután? Annyi harc, támadás, meg nem értés lesz még. Vigyázzatok! Erősödjétek meg!

Benne van az igében az a tanítás, hogy nem kell elsodródni. Célba lehet érni. Ne mondja azt senki, hogy ezt lehetetlen végigjárni. Hanem mondja azt: az én Istenemmel a kőfalon is átugrom. Belekapaszkodom, hogy el ne sodródjam.

Nem tudom, hogy látták-e azt a természetfilmet, amelyet az utóbbi időben többször vetítettek: a föld vándorai. Bemutatta a hangyákat, a pillangókat, az állatokat, ahogyan vándorolnak. Az egyik jelenet az volt, amikor gnú- és zeb-racsordák elindulnak, és száz meg ezer kilométereket tesznek meg azért, hogy a száraz területekről a zöld füves, vízzel bőven megáldott területekre vándoroljanak, mert nekik az az életük. Elérkeznek egy folyóhoz, amin át kell kelni. Ott a krokodilok várják őket, de nemcsak ez az egyetlen veszély, hanem a sodrás. Mert ha olyankor érnek a folyóhoz, amikor az árad, akkor is át kell menniük. Beugrik az első és utána a többi, és úsznak a túlsó partra. De mivel nagy a sodrás ezért a folyó lejjebb viszi őket, és nem ott érnek partot, ahol szép a part, hanem ott, ahol egy nagy homokfal van, és azon nem tudnak felmenni. Tízezrek vesznek el a gnúk közül, mert egymást letapossák.

Intsen ez a példa bennünket. Isten gyermeke, vigyázz! Nagy a sodrásveszély. Tedd ki a te hívó életed útjára: sodrásveszély! De azt mondja a mai igénk: meg lehet maradni, nem kell elsodródni. Lehet vigyázni. Ennek egyetlen feltétele az, hogy a hallottakra figyelj, hogy Isten igéje adjon neked erőt, támaszt, örömet, vigasztalást, bátorítást, útmutatást, és abba kapaszkodj bele.

Néhányat felírtam, hogy melyek ezek a sodrások, amibe a hívó ember kerülhet. Mi ez a folyam, ami mindig el akarja sodorni a céltől?

Ilyen: a világ. Van a világnak egy szelleme, az ú. n. korszellem, amelyik egy nagy sodrás: Hogy csinálják a hitetlenek, hogyan élnek a paráznák, mi van egy-egy világi munkahelyen vagy éppen milyen divatot találtak ki Párizsban, és mi a korszellem, az új technika, amit felfedeztek, mit kell lecserélnem, előteremtenem, mik kellene nekem, amelyek nélkül ma már „nem lehet élni”? Megvan a korszellem, ez egy óriási sodrás.

Akik családban élnek, azok tudják, hogy amikor a gyerekek belekerülnek esetleg ebbe a sodrásba, mert az osztálytársamnak az van, akkor nekem is az kell. Amikor a gyerekek kinevetik a másikat, mert nekik már hatéves kocsijuk van és nem új BMW-jük. Ez a korszellem. Nem az a baj, hogy lecseréled, de ne azért cseréld le, és ne azért legyen neked, mert a másiknak is az van. Hanem legyen azért, mert szeretem, mert tetszik és megvehetem. Ne a korszellem vezessen.

Amikor az Isten népét a korszellem vezette, amikor olyanok akartak lenni, mint a világ, amikor olyanok akartak lenni, mint a többi nép, ha azoknak királyuk van, nekünk is legyen. Ha azoknak trónjuk van, nekünk is legyen. Ha azoknak palotájuk van, akkor nekünk is legyen. — Nehogy már lemaradjunk!

Még fiatal teológusként egy faluban jártam, és azt mondta a lelkipásztor: nézd meg a kerítéseket. Mind tíz centivel nagyobb volt a másiknál.

És mondhatnék még ilyen példákat. Azért, mert különb vagyok, mint a szomszédom, nekem jobban telik. Nehogy ugyanolyan legyen, mint az övé! És a hívó belekerül a sodrásba. Ez a világ.

A második ilyen nagy sodrás a tévtanítások. Majd Sátoraljaújhelyen lesz szó erről. Az utóbbi időben írogatom össze, hogy elképesztő, hogy mikkel találkoztam. Szoktam mondani: lelki-Bilagitot vegyenek be, mert nehezen emészthető a tévtanítás.

Példa: egyik templomon látom kitéve a hirdetőt: jazz-istentisztelet. Nekem a kettő nem megy egymáshoz. Vagy jazz, vagy istentisztelet. Sorolhatnám a példákat. Tévtanítás.

Ma is éppen úgy van, mint akkor. A Sátán becsempészi a mérget az ételbe. Lehet, hogy van ott egy kis gyülekezet, lehet, hogy még Biblia is van a szószéken, de a Sátán beleteszi a mérgét, a tévtanítást.

Amikor a Heidelbergi Kátét megalkották, megírták, akkor 1562-ben 8 napig vizsgálták, hogy Isten igéjével megegyezik-e. És a 8. nap után azt mondták: most már mehetünk haza, mert megegyezik Isten igéjével. Értjük, hogy miről van szó? Miért fontos a hallottakra figyelni? Miért kell azt tisztán olvasnunk, hallanunk, értelmeznünk és továbbmondanunk? Mert a mi egyházunkat ez tartotta meg. Semmi más nem tart meg bennünket, csak az az ige, amely Isten szájából származik, amely megcselekszi végre velünk azt, ami jó, és ami az életünknek hitet, tartást és reménységet ad. Nem engedünk semmit belecsempészni. Ami az Isten igéjével nem egyezik meg, arra azt mondjuk: fekete. Nem szürke, nem azt, hogy ez is elmegy, nem azt, hogy így is lehet üdvözülni, hanem azt mondjuk: nem egyezik meg Isten igéjével, és kidobjuk. Nem vagyunk hajlandóak azt tenni. És lehet, hogy nem leszünk népszerűek. Lehet, hogy azt mondják: nem vagytok modernek, korszerűek. Ti maradiak vagytok, és szemellenzősek vagytok.

Mondjanak akármit. Nem érdekes. Mi egyet tudunk: el ne sodródjunk. Nem akarunk sodródni, nem akarunk sodortatni. Meg akarunk maradni, célba akarunk érni. És ez máshogy nem lehetséges. Az 1Timóteus 6,3-ban azt mondja az ige: ha valaki nem tartja magát az egészséges igékhez...

A harmadik ilyen nagy csoport: a kísértés. Ez is nagy sodrás. Vajon megállok-e benne, vagy elbukok? Megtagadom az én Uramat, vagy nem? Elfordulok tőle, vagy nem? Jób felesége azt mondja: átkozd meg az Istent és halj meg. Ez a kísértés. Az én helyzetemben, nyomorúságomban, sebeimben, veszteségemben nem találok meg, hogy Istent miért kell dicsőíteni.

Az örök élet pontosan az, hogy az Istent dicsőítem. Istent ismerem, szeretem, dicsőítem, magasztalom.

A negyedik ilyen nagy sodrás: a környezetünk és körülményeink. Az utóbbi időben voltak olyan beszélgetéseim, amikor mindig ez jött elő: a körülmények sodornak. Minél nagyobb a család, annál nagyobb a sodrásveszély. Ott több a rizikófaktor, több minden történhet meg.

Valaki azt mondta nekem egyszer: a mi családjunkban annyi sok temetés van. Mondtam, persze. Tízen vannak testvérek, a férjéék nyolcan. Hogyne lenne sok a temetés, mikor 70-80-90 év fele van mindenki. Értjük, hogy mit jelent: nagyobb a rizikófaktor? Vigyázzunk! A körülményeink miatt is belekerülünk a sodrásba. Elég, ha csak elkedvetlenítenek, ha csak elcsüggesztenek, elég, ha az a tűz a szívünkben csak egy kicsit takaréokra kerül, de nem forr úgy az élet, mert leveszi a hívőnek az energiáját, a lendületét.

Befejezésül: önmagunk. Az énünk. Az Úr Jézus nem véletlenül mondja: aki énutánam akar jönni, az tagadja meg magát és vegye fel a keresztet, és köves-

sen engem. Az énünk is, az óemberünk, a magunk központi szerepének a hangsúlyozása, a magunk központba helyezése is nagy sodrás.

Egy képpel fejezem be, ami akkor jutott eszembe, amikor ezt az igét olvastam. Egy faluban születtem, amelyik a Tisza partján volt. Nálunk egy híd volt, amelyik Zemlénnel összekötötte a Nyírséget, és azt a hidat felrobbantották. Onnantól kezdve megszűnt az összeköttetés Sárospatak és köztünk. Akkor beállították a kompot, mert a földek túl a Tiszán voltak. Be kellett hozni a takarmányt, a földeket művelni kellett. Amikor jött az ipari forradalom, akkor már a kompot nem húzni kellett, hanem egy kis motort is tettek rá. A komp azonban nem köthet ki akárhol. Meg kellett csinálni a le- és feljárót. Rászerelték a kompra a motort, de a komp fölé drótkötelet húztak ki. A kompot összekötötték ezzel a drótkötéssel, melynek a végén egy csiga volt, ez szaladt rajta, és ez akadályozta meg, hogy a komp elsodródjék. Mert a motor csak azért volt felelős, hogy előrefelé menjen, de hogy lefele az árral, a sodródással, azt megakadályozta a drótkötél.

Ezt ajánlja a Zsidó levél az akkori hívőknek, és ezt ajánlja az Úr a mai hívőknek is: légy odakötte az Isten igéjéhez. Légy odakötte Jézus Krisztushoz a szeretet szálaival, és nem fogsz elsodródni. És oda fogsz megérkezni, ahova kell, ahol már ki van kövezve az út a számodra, ahol eléd jönnek az angyalok, a mennyei költöztetők, megölelnek, átölelnek, és az utolsó métereken ők segítenek és bevisznek abba a hazába, amit szem nem látott, fül nem hallott és ember szíve meg sem gondolt. De csak célegyenesen. Odakötte Krisztushoz, a halottakra figyelve, újból megerősödve, újból életünket a takaréklángról felvenni a legnagyobb fokozatra. Végezni a munkát, amit Isten reánk bízott, közben magasztalni, dicsőíteni az Ő nevét. Így nem lehet elsodródni. A sodrás meglesz. Isten nem azt mondja, hogy majd elveszi a sodrást, hanem azt mondja: megőriz, megvéd, és kegyelme elég elérni otthonunk.

Imádkozzunk!

Urunk, köszönjük, hogy a te igéd mindig aktuális és annyira életszerű, mert nem változtak az emberek, nem változott a világ, a körülményeink, mint ahogy te sem változtál, Urunk, mert te is ugyanaz vagy, aki voltál, és te is ugyanazt mondod nekünk: indulj el a keskeny úton, fogózz belém, mert én megtartalak, és érz abba a célba, amit én készítettem neked.

Megvalljuk, Urunk, hogy nagy a sodrásveszély. Megvalljuk, hogy sokszor az árral együtt sodródunk. Nézzük a körülöttünk levőket, őket vesszük alapul, hozzájuk akarunk igazodni, és elfelejtjük, hogy te más életet, más utat, más gondolkodást, más szavakat, és más bizonyosságtételt adtál és adsz nekünk.

Kérünk, tartsd kezedben, hű Urunk, amit mondunk, s gondolunk. S míg szemünk csak rád tekint, hűn igazgasd tetteink. Tudjuk, Urunk, hogy nem azon múlik, hogy mi vigyázunk, hanem azon, hogy te vigyázol ránk, és őrzöl bennünket, mint szemed fényét.

Kérünk, hogy ami a mi felelősségünk, azt munkáld a szívünkben. Hadd ragaszkodjunk hozzád, a tiszta ígéhez és evangéliumhoz. Ne legyünk megalku-

EL NE SODRODJUNK!

vók. Engedd, hogy mindig azt cselekedjük, ami kedves, jó és tökéletes e előtted. Ami a te akaratod.

Köszönjük, hogy együtt lehettünk ezen az estén. Köszönjük azokat a helyeket, ahol a testvérek együtt vannak ma. Köszönjük a csendesheteket, amelyek ezen a héten is folynak sok helyen, ahol a te igéd körül vannak. Köszönjük, hogy vasárnap mi is indulhatunk. Áldd meg ezt a lelki hetet a számunkra, Urunk. És őrizd az itthon maradtakat a gyülekezetben. Kezedbe tesszük azokat, akik szabadságon vannak, pihennek. Őrizd őket, Urunk.

S köszönjük, hogy amit most csendben az imádságban eléd viszünk, mint életünk személyes fohászkodását és hitvallását, könyörgését, kérését vagy dicsőítését, abban a tudatban tehetjük, hogy te hallod és érted azt.

Szeretnénk kimondani: legyen meg a te akaratod.

Ámen.

695 Velem vándorol útamon Jézus

☞ Finn ének

🎵 Maasalo, Armas (1885-1960)

☞ Túrmezei Erzsébet (1912-2000)

Am Am G C
Ve - lem ván - do - rol ú - ta - mon Jé - zus,
C F C/g G C
Gond és fé - le - lem el nem ér.
C Em A A7 Dm
El - visz, el - se - gít en - gem a cél - hoz
Dm G E E7 Am
Ő, a győ - zel - mes, hú ve - zér,
G C D E Am
Ő, a győ - zel - mes, hú ve - zér.